

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania E. E.  
od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw  
Wewnętrznych i Administracji  
o wysokość emerytury policyjnej,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 18  
czerwca 2024 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w  
Lublinie  
z dnia 28 marca 2023 r., sygn. akt III AUa 119/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 czerwca 2017 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie na podstawie art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm.;

dalej ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji nr [...] z dnia 4 kwietnia 2017 r. od dnia 1 października 2017 r. ponownie ustalił wysokość emerytury policyjnej E. E.. Podstawę wymiaru świadczenia wnioskodawczynie stanowiła kwota 6 430,64 zł, emerytura wynosiła 74,53% jej podstawy wymiaru, tj. 4 792,76 zł. Z uwagi na to, że była ona wyższa od kwoty 2 069,02 zł. tj. przeciętnej emerytury ogłoszonej przez Prezesa ZUS, wobec tego wysokość emerytury wnioskodawczynie ograniczono do kwoty 2 069,02 zł.

Wyrokiem z 16 grudnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił E. E. wysokość emerytury policyjnej od dnia 1 października 2017 r. w wysokości obowiązującej do dnia 30 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 28 marca 2023 r., oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego.

W sprawie ustalono, że E. E., urodzona się [...] 1958 r., przepracowała w resorcie spraw wewnętrznych 36 lat, 6 miesięcy i 2 dni. W okresie od 16 sierpnia 1978 r. do 1 października 1982 r. wnioskodawczynie była zatrudniona jako sekretarz-maszynistka Wydziału Ogólnego KWMO Z.

W spornym okresie, od 1 października 1982 r. do 30 listopada 1987 r., ubezpieczona była zatrudniona jako sekretarz maszynistka Wydziału Paszportów KWMO/WUSW Z. W okresie od 1 grudnia 1984 r. powierzono jej stanowisko referenta techniki operacyjnej Wydziału Paszportów SB WUSW Z. Od dnia 12 grudnia 1987 r. pełniła służbę jako inspektor Wydziału IV SB WUSW Z. W okresie od 1 listopada 1989 r. do 31 lipca 1990 r. była zatrudniona jako inspektor Wydziału Studiów i Analiz WUSW Z. W trakcie służby w Wydziale IV, wnioskodawczynie od dnia 16 lutego 1988 r. została oddelegowana do Studium Języków Obcych celem odbycia kursu z języka francuskiego. W okresie 1988 i 1989 r. została oddelegowana do pracy w Wydziale Paszportów, natomiast od 1 października 1989 r. do 18 maja 1990 r. na podyplomowe studium oficerskie.

Ubezpieczona przeszła pozytywnie weryfikację w 1990 r. W okresie od 1 sierpnia 1990 r. do 30 stycznia 1991 r. była zatrudniona jako starszy referent techniki operacyjnej Wydziału Paszportów KWP Z., od 1 grudnia 1991 r. do 16 kwietnia 1991 r. jako asystent Sekcji Prewencji Komendy Rejonowej Policji w Z., od 16 kwietnia 1991 r. do 15 lutego 1995 r. jako asystent, starszy asystent Wydziału

Prezydialnego KWP w Z.. W okresie od 16 lutego 1995 r. do 8 lutego 1999 r. pełniła służbę jako starszy asystent, młodszy specjalista Wydziału Prewencji KWP Z. W okresie od 8 lutego 199 r. do 31 grudnia 2009 r. była młodszym specjalistą, specjalistą Wydziału Postępowań Administracyjnych. W okresie od 1 stycznia 2010 r. do 16 lutego 2015 r. pełniła służbę w Komendzie Miejskiej Policji w Z. Wydziale Kryminalnym jako specjalista Zespołu ds. Poszukiwań i Identyfikacji Osób. Wnioskodawczyni została zwolniona ze służby z dniem 16 lutego 2015 r., po przepracowaniu pełnej wysługi w wysokości 75%.

Dnia 4 kwietnia 2017 r. Instytut Pamięci Narodowej sporządził dla organu rentowego informację numer [...] o przebiegu służby ubezpieczonej, wskazując, że w okresie od 1 października 1984 r. do 31 lipca 1990 r. pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ust. 1 pkt 5 lit. b tiret 7 oraz lit. c tiret 5 i 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Organ rentowy dokonał ponownego ustalenia wysługi emerytalnej E. E. przyjmując powyższy okres jako okres służby na rzecz totalitarnego państwa, liczony po 0% za każdy rok służby.

Ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o zastosowanie wobec niej art. 8a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, tj. o wyłączenie wobec niej stosowania art. 15c ustawy, jednakże postępowanie nie zostało zakończone.

Sąd Apelacyjny zaznaczył, że spór na etapie postępowania apelacyjnego sprowadza się do odmowy zastosowania w sprawie niniejszej art. 15c ust 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Stwierdził, że negatywna ocena zgodności z Konstytucją tej normy prawnej, zobowiązuje do odmowy jego zastosowania, co nie narusza kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, gdyż nie ma związku z tymi kompetencjami. Sądy powszechne są uprawnione do badania zgodności ustaw z Konstytucją w granicach koniecznych do rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, co wynika z art. 8 ust. 2 Konstytucji, który zobowiązuje do bezpośredniego stosowania jej przepisów, przy czym pod pojęciem „stosowanie” należy rozumieć w pierwszym rzędzie sądowe stosowanie prawa. Odmowa zastosowania przepisu ustawy może nastąpić wyłącznie w wypadku, gdy sąd rozpoznający sprawę nie ma wątpliwości co do niezgodności tego przepisu z Konstytucją, która ma charakter oczywisty.

Kierując się wyżej opisanym obowiązkiem, Sąd Apelacyjny uznał, że zastosowanie w sprawie przez organ przepis art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy wymaga oceny w kontekście konstytucyjnym, według powszechnie akceptowanych reguł interpretacyjnych. Zgodnie z tym przepisem, wysokość emerytury ustalonej zgodnie z art. 15c ust. 1 i 2 ustawy nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W orzecznictwie sądów powszechnych przyjmuje się, że w świetle zasad konstytucyjnych i przy uwzględnieniu różnych metod wykładni, przepis ten nie ma zastosowania do funkcjonariusza, dla którego okres tej służby jest okresem dodatkowym niewpływającym na nabycie prawa do świadczenia, jak też, że zastosowanie mechanizmu wskazanego w art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy może stanowić rodzaj nieproporcjonalnej sankcji, jeśli już obniżono mu podstawę wymiaru do 0% za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa.

Ubezpieczona, po pozytywnej weryfikacji, od 1 sierpnia 1990 r. była zatrudniona w Policji do 16 lutego 2015 r., kiedy została zwolniona ze służby po przepracowaniu pełnej wysługi w wysokości 75%. Posiada również okresy służby wcześniejsze - bez związku ze służbą na rzecz totalitarnego państwa. Zatem, że zastosowanie art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy skutkowało tym, że pozostałe okresy pracy (a zatem bez uwzględnienia okresu od dnia 1 czerwca 1981 r. do 31 maja 1990 r.) w ogóle nie miały znaczenia, przy ustalaniu wysokości jej emerytury.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wobec przyjętego w analizowanej ustawie mechanizmu obniżenia podstawy emerytury, mającego zastosowanie na podstawie art. 15c ust. 1 i 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, sprzeczne z zasadami określonymi w art. 2 i 64 Konstytucji byłoby dalsze, automatyczne obniżenie emerytury ubezpieczonej, bez uwzględnienia obiektywnie ustalonych i ocenionych okoliczności pełnienia przez nią służby, niezakwalifikowanych jako spełniających kryteria określone w art. 13b tej ustawy. Te okresy w żadnym zakresie nie pozostają w związku z pełnieniem służby na rzecz totalitarnego państwa, co prowadzi do wniosku, że do tego stażu nie może mieć zastosowania

reguła określona w art. 15c ust. 3 ustawy. Z tego względu organ emerytalny zobligowany jest do niestosowania art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w stosunku do ubezpieczonej.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku organ rentowy zarzucił zarzucam naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

1. art. 15c ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez jego niezastosowanie, pomimo uznania, że w okresie od dnia 1 grudnia 1984 r. do dnia 31 lipca 1990 r. ubezpieczona pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, z tej tylko przyczyny, że z dokonanych przez Sąd wyliczeń wynika, że nie miałyby to wpływu na wysokość świadczenia,

2. art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez jego niezastosowanie w sytuacji gdy Sąd Apelacyjny nie zakwestionował, że ubezpieczona pełniła służbę na rzecz formacji wskazanych w art. 13b tej ustawy oraz uznał za zasadne przyjęcie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 0,0% do okresu od dnia 1 grudnia 1984 r. do dnia 31 lipca 1990 r. i uznał za zasadne zastosowanie do wyliczenia świadczenia art. 15c ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy,

3. art. 12 ust. 1 w związku z art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez ich błędne zastosowanie i uznanie, że posiadanie przez ubezpieczoną co najmniej 15-letniego stażu służby w Policji stanowi przesłankę dla niestosowania regulacji art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż jest ona oczywiście uzasadniona z uwagi na zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego. Zdaniem organu rentowego, naruszenie przepisów prawa materialnego stanowi to, że Sąd nie zastosował powszechnie obowiązującego przepisu prawa materialnego, a to art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, pomimo że zakwalifikował służbę ubezpieczonej w spornym okresie jako służbę na rzecz państwa totalitarnego w rozumieniu art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Co więcej, w zaskarżonym wyroku nie zastosowano art. 15c ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy z tego tylko względu, że nie miałyby to wpływu na wysokość świadczenia (przy równoczesnym niestosowaniu art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy). W ocenie organu rentowego nie jest to podstawa do odmowy stosowania tejże regulacji. Nie ulega wątpliwości, że do poszczególnych okresów służby ubezpieczonej powinny być stosowane ustawowo określone wskaźniki wysokości podstawy wymiaru i to nawet jeśli nie miałyby to wpływu na wysokość świadczenia. Pozostawienie ubezpieczonej wskaźnika wysokości podstawy wymiaru jak przed dniem 1 października 2017 r. stoi tym samym w sprzeczności z ustaleniami Sądu, jak i dokonanyimi rozważaniami, z których wynika, że w sytuacji procesowej ubezpieczonej zakwestionowano jedynie stosowanie art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Odmowa zaś przeliczenia okresu od 1 grudnia 1984 r. do dnia 31 lipca 1990 r. wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 0,0% nie została zaś w żaden sposób uzasadniona.

Organ rentowy stwierdził, że w realiach niniejszej sprawy doszło do naruszeń przepisów prawa materialnego, które są zauważalne przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Świadczy o tym brak zastosowania regulacji art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, pomimo, że Sąd Apelacyjny wyraźnie stwierdził, że ubezpieczona pełniła służbę na rzecz państwa totalitarnego. Nie jest zaś możliwe dokonanie takiej wykładni przepisów, która pozwalałaby uznać, że w przypadku gdy ubezpieczona posiada co najmniej 15-letni staż służby nieuznawanej jako służba na rzecz formacji, o których mowa w art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, to można (czy też należy) odstąpić od stosowania tych regulacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne

wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Skarżący wskazał na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Odnosząc się do tej przesłanki, należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398<sup>4</sup> k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616).

Na wstępie zauważyć należy, że skoro skarżący nie kwestionuje, że po „wyzerowaniu” okresu służby na rzecz totalitarnego państwa w okresie od 1 grudnia 1984 r. do dnia 31 lipca 1990 r. emerytura ubezpieczonej wynosiła tyle co wypłacana do 30 września 2017 r., to art. 15c ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy nie miał znaczenia. Stąd, wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Apelacyjny nie odmówił przeliczenia okresu służby na rzecz totalitarnego państwa wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 0,0%, ale uznał, że ten mechanizm nie wpływał na obniżenie emerytury, natomiast obniżyło ją w znaczący sposób zastosowanie art. 15c ust. 3 tej ustawy i temu przepisowi poświęcił uwagę, ostatecznie odmawiając jego zastosowania.

Zgodnie z brzmieniem art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, wysokość emerytury ustalonej z uwzględnieniem „wyzerowanej” podstawy wymiaru za lata służby na rzecz totalitarnego państwa podlega dalszemu obniżeniu - do wysokości miesięcznej kwoty przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 16 marca 2023 r., II USKP 120/22 (OSNP 2023 nr 9, poz. 104); z dnia 18 kwietnia 2023 r., I USKP 40/22 (OSNP 2023 nr 11,

poz. 126) i z dnia 17 maja 2023 r., I USKP 63/22 (LEX nr 3563400) zwrócił uwagę, że:

1) prawodawca wprowadził do ustawy zaopatrzeniowej dwa mechanizmy korygujące wysokość emerytur funkcjonariuszy pełniących służbę na rzecz totalitarnego państwa; pierwszy z nich „zeruje” tak kwalifikowane lata, drugi zaś obniża wysokość świadczenia do przeciętnej emerytury przysługującej w powszechnym systemie ubezpieczenia;

2) sąd ma prawo do zweryfikowania zgodności z Konstytucją rozwiązań zawartych w art. 15c ust. 1 pkt 1 i art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy wobec wieloletniej, autodestruktywnej bezczynności Trybunału Konstytucyjnego w sprawach o dokonanie kontroli konstytucyjności art. 13b i art. 15c tej ustawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2022 r., III USKP 145/21, LEX nr 3353118);

3) istota „gilotyny” umieszczonej w art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy paradoksalnie jest wymierzona przede wszystkim w funkcjonariuszy, którzy pomyślnie przeszli weryfikację w 1990 r. i w kolejnych latach służyli wolnej Polsce;

4) obniżanie świadczenia do pułapu przeciętnej emerytury (art. 15c ust. 3), gdy wysokość „ponad” ten wskaźnik została wypracowana po 1990 r.:

- a) w sposób oczywisty narusza art. 32 ust. 1 ust. 2 Konstytucji RP;
- b) godzi w art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji RP;
- c) narusza prawo do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP;

5) okoliczności te (z punktu 4.) samoistnie przemawiają za odmową zastosowania art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy;

6) zastosowanie art. 15c ust. 3 o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy wywołuje przypadkowy i nieproporcjonalny skutek;

7) art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy narusza model wyznaczony przez art. 2 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy w powołanym wyroku z dnia 16 marca 2023 r., II USKP 120/22, szczegółowo przedstawił motywy przemawiające za odmową zastosowania art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Wyjaśnił, że

mechanizm zawarty w art. 15c ust. 3 tej ustawy, pozwalający na obniżenie emerytury policyjnej do średniej emerytury z systemu powszechnego, nie ma zastosowania do funkcjonariuszy, których emerytura została wyliczona z lat poprzedzających 1990 r., ponieważ wysokość ich emerytury na skutek zastosowania art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy kształtuje się poniżej „przeciętnej emerytury” - czyli nie ma do czego redukować. Omawiany mechanizm jest więc *de facto* wymierzony przede wszystkim w funkcjonariuszy, którzy pomyślnie przeszli weryfikację w 1990 r. i w kolejnych latach służyli wolnej Polsce. W rezultacie, art. 15c ust. 3 godzi przede wszystkim w prawa osób, które wprawdzie przez pewien okres służyły „na rzecz totalitarnego państwa”, jednak po 1990 r. pracowały na rzecz wolnej Polski. Budzi poważne wątpliwości, czy wskazana konsekwencja wpisuje się w deklarowane przez art. 2 Konstytucji RP „urzeczywistnienie zasad sprawiedliwości społecznej”. O ile można się zastanawiać, czy wzorzec „sprawiedliwości społecznej” jest realizowany w przypadku pomysłu „zerowania” podstawy wymiaru (określonego w art. 15c ust. 1 pkt 1), co ma służyć zrównaniu wysokości emerytur funkcjonariuszy i osób represjonowanych przez totalitarne państwo, to z pewnością ze „sprawiedliwością” nie ma nic wspólnego obniżanie świadczenia do pułapu przeciętnej emerytury, gdy wysokość „ponad” ten wskaźnik została wypracowana po 1990 r. Redukcja z art. 15c ust. 3 ustawy, po pierwsze, oderwana jest całkowicie od reguły proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP), czyli wzorca, który jest fundamentem „demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej”. Po drugie, logika tego przepisu prowadzi wręcz do skutku odwrotnego względem zamierzonego. Osoba w mniejszym stopniu dotknięta „cechą piętnującą” (pełnieniem służby na rzecz totalitarnego państwa), bo krócej służąca przed 1 sierpnia 1990 r., jest dotkliwiej sankcjonowania niż osoba, posiadająca dłuższy staż służby do 31 lipca 1990 r. Po trzecie, przepis art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej abstrahuje od powszechnie rozumianego i akceptowanego poczucia sprawiedliwości. Polega ono na występowaniu racjonalnej adekwatności między czynem a sankcją. W tym zakresie rozwiązanie określone w art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w sposób oczywisty narusza art. 32 ust. 1 ust. 2 Konstytucji RP, bowiem nierówno traktuje i dyskryminuje odwołującego się

względem funkcjonariuszy, którzy podjęli służbę po 1990 r. i którzy legitymują się takim samym okresem służby, czyli mają taką samą podstawę wymiaru świadczenia. Jeśli potraktować prawo do określonej wysokości emerytury w kategorii „prawa do własności”, co wydaje się uzasadnione, to wskazany efekt art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy godzi również w art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji RP. Sumarycznie wskazane naruszenia prowadzą do wniosku, że art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy narusza także prawo do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP.

Ponieważ Sąd Apelacyjny zastosował się przedstawionej wykładni, nie może być mowy o kwalifikowanym naruszeniu art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że w sprawie nie występuje powołana przez skarżącego przesłanka przedsądu, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

[ał]